

Pūriņi.

1.	Dzīvās Pūriņi (Kant. Svēt. K. K.)	3
2.	Korvānu Pūriņi (Kant. Svēt. K. K.)	12
3.	Vasaras pūriņi	13
4.	Kas atpūst	14
5.	Apri mandeļmaiz (Kant. Svēt. K. K.)	15
6.	Meiļis darbars (Kant. Svēt. K. K.)	27
7.	Daugiānu pūriņi	32
8.	Daugiānu Meiļis (Kant. Svēt. K. K.)	36
9.	Vakarājos ir mās.	42
10.	Pūriņi (Kant. Svēt. K. K.)	48
11.	Refektarijē	49
12.	Pūriņi, bloks, maksimālais pūriņis posmā, rezolūcija ir jās realizē	51
13.	Smelbimas	53

Viskas Viešpačiui Jėzui.

Viešpats Jėzus yra mūsų nuosavybė: visas atsidavė mums, patiekė iš savęs mums viską, ką tik mes galime iš jo pasirašinti.

Jis myli mus jokiais ženklois nesiduošančia išrinkti meile; myli karščiau viso to, ką mūsų protas įsengia suprasti o vaidentuvė išivaizduoti.

Jis nuopelnai mums priklauso; Jo užganapadarymas yra greičiau mūsų, negu Jo turtas. Sakramentai yra priemonės, kurias Jis pavartojo jungtis su mumis.

Jis kuria puse parreipsi Dievo Barmyčioji savo akis, visur sutiksi Viešpatį Jėzų; Jis yra mums visų daiktų pradžia ir galas. Jis mus stiprina atgailos lavinimuose; Jis ramina mūliūdinuose, gelbsti bandymuose. Nėra pasauly tokių gerybės, šventybės ar grožybės, kurias Jo tarnai nebūtų suradę Jame.

Ir kodel gi vadintumimės beturčiais,
 kuomet, jei tik pamoretumim, paveldi-
 tumim pati Viespati Jėzu? Kodel nupus-
 lame nuliūdinnuose, jei Viespats Jėzus, bit
 damas dangaus linksmybė, drįaugsmu
 gai apsigyvena nuliūdusiose sirdyse.
 Daugely dalyku galime perdėti, bet
 mūsų priedermių supratime link Vė-
 paties Jėzaus, o jo meilės ir gailėstingū-
 mo link mūsų niekuomet nepervirsys
 saiko. Jei per visą gyvenimą kalbitu-
 mume vien tik apie pati Viespati Jėzū
 ir tai dar neisemtumime šios taip m-
 lonios ir dikingos tēmos. Visos amžin-
 bis neistektų mums jo eomis pažinti
 nei jo darbams pagerbti; bet kartą
 atsirekė jį, per amžius nieko daugia
 netroksime.

Jis nieko mums neatsakė: nera-
 ni mums jo žmogiskoje sieloje gali
 kuri nebūtų prisidėjusi prie mūsų išg-
 nymu, nerasi nė vieno jo įoenciausio

kune sūnario, kuris nebūtų už mus
 vandėjęs; nėra pasaulijj tokio skausmo,
 šmeižto, paniekėjimo, kurio karčios lau-
 rės nebūtų lig dugnui už mus iš-
 laukę. Už mus išliejo ligi pasku-
 liniam laimii brangiausiajį savo
 kraują, o kurvenas Jo šventčiausias
 Sirdies loaxėjimas yra jautriausias
 prie mūsų meilės artas. Inaitome
 šventųjų gyvenimuose įotabius da-
 lykus, kuriuos jie atliūdavo dėl Da-
 vo meilės; dalykai tiek stebėtini,
 jog neišdrįstumime nė sąjoti juos
 pasėkti. Neišvėtiną skirdavo sau ma-
 rinimą; keletą metų praleisdavo grie-
 čiausiausiam tylijime arba taipogi būvo
 nuolat pagavime; kiti pasiryždavo
 karšta kentėjimui ir pašėmimui mei-
 le ar švento seksualumo pagruti,
 bodejosi šiuo gyvenimu, nuolatės iš-
 gidamies mirties ir priimdami ją
 drėcugsmingai šiauriausiose kanykėse.

Karvienas išvardytųjų dalyrų mus
 stebina: o vienuok sujungime juos kar-
 tu, išvairdindime sau meilę Petro,
 Pauliaus, Jono, Juozapo ir Magdeli-
 nos; meilę visų Apostalų, Kankinių,
 ir Pamų, kurių kada nors puosė ar
 dar puos Kristaus Karvyčia; sujung-
 kime, sakau, kartu visus šiuos lepsi-
 nojančius jausmus ir sutalpinusius
 juos širdy, kuri, natūris pastiprinta
 bus tiek stipri toniai galybei apimti
 pridėkime prie šio dar devynių an-
 gelų chorų prie savo sutverijo mei-
 lės karštį; apvainikuokime visa tau-
 ta stebėtina meilės liepona, kuri d-
 gina nekaltą švenčiausios mūsų A-
 tinos širdį, - ir vienok turėsimė tik
 labai silpną tos begalinės meilės
 atspindį, kuria Viešpatas Jėzus de-
 ga prie kiekvieno iš mūsų, nežin-
 rintį ir mūsų menkumą, niekumą
 ir nuodėmingumą.

Pats jaušiamas, kaip viso to
 nesėti esame; baurimės papildy-
 tomis nuodėmėmis; negalime pa-
 rasti igmitos mūsų silpnybės ir
 įvairiusis dvasinis skurdas, slė-
 gia mūsų virstančios panikos
 anjantimas.

Vienok, nežūrime į tai, Vieš-
 patis Jėzus myli mūsų nebeišveiskia-
 mus meilė, ir yra pasirengęs, kaip
 tai parodė vienam savo tarnui,
 jei tai būtų reikalinga, mūšing-
 ti iš naujo iš Dangaus ir duoti
 save nukryžiuoti už kiekvieną iš
 mūsų atskirai. Viso to angyvair-
 doje ne tiek privalo mūsų stebinti
 tas begalinis jautringumas, kiek
 jau pačios meilės faktas. Įsipa-
 moninkime, kas jis yra ir kas
 mes esame: ar yra kokia kita
 Viešpaties Jėzui mūsų pamilti prie-
 žastis, kaip tik mūsų dvasinio skur-

do bedūgnī, kuri tikriaisiāi mūgram
 dintu mus ī didžiānāi nusivylina,
 jūgu Jo matoni mus neglbitu. Tik tiek
 teturime teisē priē Jo milis, kiek Jis
 del savo begalinēo gailēstingumō mūs
 teikisī Pats sūtēkti. Akvairdej sios bē
 galinēo slatvērējo milis priē savo nūp
 lusiō tēarinis, ar galimas yra dalyka
 kad mēs turētumim priē ko kito pam
 mā, kad nors valandēlei uāmirstamim
 tā neprasakomā gadārybē?

O vienok, uānot, pamiršus valg
 ir poilsē, paskepti tojē begalinējē lais
 jē, matant Visagali Dēvā, kuriame
 glūdi didžiānāi Jīmintis, Gražybē
 Tobulybē, mus myliēt, — ar nerakia m
 stebiti del to nieka nepatūsinamo d
 jojimo ir atšalimo, kuris lydi kiek
 nā mūsū dvasinis gyvenimo prakti
 O, kaip sunku suprasti tavē, sūn d
 nu žmogau!

Višpats Jaus diena, dienon

kiekvienu vis nauju ir nauju gera-
darybiu: velti megintumom jas skai-
tyti! Jo gailastingumas ir musu atjau-
timas atsinaujina kiekviena ryta. Ga-
lu gale po visy siu malonių laukia
mus atlyginimas, kurio akis nera
regijusi, ausis - girdijusi, sirdis su-
pratusi...

— Štai kokia Tavo, Jėzau, neišpa-
sakyta meilė! —

Bet, brangus mūsų Išganytojaui,
ką gi mes ligi šiol Tavo nuveikime!

Kiekvienas mūsų savęs tik klaui-
so, savo tik valia vadovaujasi. Svar-
biausiu savo uršimimu skaitome sa-
vo geidulių patenkiniimą; stengia-
mės turėti rožimis išklotą gyvenimo
kelia, iš kurio būtų prasalinti ma-
žiausi nelygumai. Taip trokstame
visų šio gyvenimo patogumų ir šio
pasaulio luxsmybių!..

Žiūrime į Tavo nukryžiuotąjį

pavelsla, bet šis reģinys mašai me-
 jūdina; klausomies Tavo rakstus at-
 pasakoju, bet kaip sīpsti pasī-
 ka mūsu ^{akīs} šāšanai, o širdis - un nojau-
 tai; klausāmies mašai, bet kaip
 tai Tu vīspatauj: mūsu mintys; o
 sulenkiamē tavo aryoairdoj kelia,
 jau drebame, kad nesuglamdāis
 draburī; matome, kaip Tu esi kiek
 name šingonyj jāidīsmas, bet
 mašai mus liūcia.

Ned atduodami Tau garbē, turis
 save omenyj: pildydami gi gailestingam
 darbus, ieskome savē sāukstinimo kīta
 ukys.

Tons tai gra mūsu atvīlyginim
 Vīspatie, ī Tavo begalīnē meilē!...
 Kue taip skubinēs, bolau? Kone
 ji smīnāymai pavērgē tavo šīdē.
 O vīnok, ar esi līnsmas ar smān-
 pīslīgtas, paskūdes turteve ar
 dīausias beturtis, nori ar meori,

nepalikusiu tvirtines, kad artines prie
 vieno ir to paties teksto: prie Jiraus, prie
 Jiraus. Po valandilis - milijonai metu
 Vespates anyse yra tik trumpa valan-
 dili - širdis paskutini kartą suvaksis,
 ir stosi prieš Vespate Jorą. Bet ...
 ar pasiliksi su juo amžinai, ar nuo
 jo amžinai liksi atskumtas, - rinkas
 priklauso nuo šakartinio tavo misis-
 tatymo.

Suliečiuo is F. W. Faber, "Wszystko
 dla Pana Jorusa"

A. M.

Novičiau !..

Novičiau pakilt aukščiau debesų,
 Ir ten su karaliumi paukščių, aru,
 Laisvai po padangę skrajoti!

Novičiau nūklausti ar jo išdidžiai,
 Kas davė jam galę beribiui placiai
 Noveržimam niko plasmot!

Novičiau ar taip gi pakilti tenai,
 Kur mirga nuo saulės snieguoti
 Ir dengia žiemę ledas krūtinė;
 Novičiai pašvelgti į plotus miškus,
 Kur vandas galingi kapai smiltimis,
 Ir primena garsią gadyne!

Novičiau išvysti laimingą tą salį,
 Kur joni blogumas panektį negali,
 Kur visa taip švęta, ramu;

Novičiau ir ar ten nabūt valandėlę,
 Nors kiek mūraminti savo sirdelę
 Nuo ligiančių emkiai virgy!...

Berelis.

Vasaros rytas.

Jau aušretė pasirodė.

Greit saulutė patekės;

Viversiai, auksstyn iškile,

Rytmetinė, sūciulbis!

Gale lauko už eglyno

Brolių dalgiai sužvangs.

Jiems užtraukus sutartinę,

Toli aidas muskambis...

Ju seselė - geltonplaukė

Pusrytėlių nesima

Pas brolelius, kurie lauke,

Skubin' begti tekina.

Mūs pažilusi močiutė,

Vargo amžių baigdama,

Slenk' miškeliu baržnytėlin,

Pasiremus laucele...

Burvelis

Kas atspis...
 Kas atspis sielos troškima,
 Kas jau laisvois duros;
 Kas augmas jos melbiūdimo
 Ir svanemus' paguos?
 Gal sielvus ryty vijelis
 Laidusy ramius,
 O gal oiantis miškelis
 Laimė sugrąžins?

Bet ne laimės siela trošta:
 Ji laisva visai!
 Ji tik noui sau atvasta
 Drauga amžinai...

Kad suradus toki drauga,
 Nuliūdimo vėlandos;
 Kuris suprasty ir atjausty
 Visas paslaptis sielos!
 Kuriam visas jos troškimas
 Būty aiškus prakilmus;
 Aukstyn durasios panilimas
 Laidinty ir jo jausmus!...

Apie mandagumą.

(Tiesiny. žin. „M. D. N. 2 pulso“)

Prisizūrinime arčiau geroms man-
dagumo savybėms.

1° Mandagumas užbaigia mokslą.

Studijomis ir darbu jammikaitis au-
klėja savo drasą, diuotumą ir artimo
meilės praktikonis puošia širdį, savo
suvaldymu grūdina būda charakte-
ri. Taciau to viso dar neužtenka. Su-
gerais įpročiais, dorybėmis ir talentais
žmogus dar gali būti nepakenčia-
mas. Išvidinis išlavinimas riekalau-
ja tam tikro išorinio išitobulinimo.
Nors išlavinimas dramos, širdies ir
būdo yra pagrindinis dalykas ir su-
teikia žmogui tikrą jo vertę, bet
viršus turi atlikti išvidinį gy-
venimą, turi, taip sakant, vidų pa-
rodyti dienos šviesoje. Tas viskas
įvyksta per mandagumą. Be

mandagumo toks žmogus panasius į m
 apdirbtos braungios medžiagos gabalą,
 ris, nors savy yra braungus, bet be formos
 nieko nepatraukia. Pridavus gi tai m
 džiagai tam tikrą formą, ji yra pa
 iškoma ir brauginama. Tad ir išvidin
 išsilavinęs jaunikaitis privalo būti ir
 viršaus taisyklės ir išsilavinęs, kol įga
 tam tokios formos. Dėliu to, turbūt, ma
 dagumas francūzų kalboje ir vadinam
 „la politesse“ nuo šodžio polituoti. V
 nor čia reik atsaitymo. Išorini polir
 vima neriek laikyti svarbiausiu daly
 Kai kas mano, kad išauklejimo ir išsilav
 nimo esmė glūdi mokėjime dailiai
 kalbėti ir išsilaisyti sulig duotu ar
 gijos tonu. Čia svarbiai klystama.
 Auksėjimo esmė yra ir visuomet liek
 išvidinio išsidirbinimas - išsilavinimas, nu
 dagumas gi yra to viso tik išorinė p
 ma. Išmokimas visu išorinių formų
 be atitinkamo išvidinio išsidirbinim

yra tuščias dalykas ir dalimi primena Evangelijos pabaltintus grabas, kurie iš oro yra grašius bet vidury pilni biau-
bei ir supuvimo.

2° Mandagumas suteikia žmogui malonę ir užtikrinimą kity žmonių. Gi-
ra ir dora siela greitai įgama meilės
ir pasitikėjimo kity žmonių. Priešingai
gi nedora greit išaukia kity pasibiau-
rijimą ir nepasitenkinimą. Ir kas gi ki-
tas yra tikrasis mandagumas, jei ne
išraiška geros ir dorybėmis papuostos
sielos. Švelni lieponėli, kuri spindi aušyje
nikalto kūdikio, paraiskia jo gryną
sielą. Kalba, kuri maloniai skamba
mūsų ausyse, yra paraiskimas kalban-
čio somens sielos. Galima sakyti,
kiekvienas žmogaus šviesus darbas, veik-
mas paraiskia jo vidų, sielą.

Mandagiu žmogui kiti užsiti-
ki ir jo iško; jam patikimes atsa-
komingiausios vietos jis deleguojamas

svarbiems klausimams risti. Siunskitais
 ir panierusio asmens kreivenas salina-
 si ir nenori su juo turėti rimaly. Taip
 assistatidimus Užieniių Reikalų Ministe-
 riui Dr. Puryskui buvo irikomas į jo
 tą tinkamas kandidatas. Laikraščiai ir
 rodirnejo privalumais, kuriais turi pasiry-
 meti naujas Užs. Reik. Ministeris. Tarf-
 nity privalumų buvo pašymėta. man-
 dagus elgimasis. Ira apšėiai pavyzdė
 parodančias, kad tik mandagus atstov
 elgimasis pavedi prie laimingo sva-
 tiių derybų užbaigimo, kaip antai tarf-
 popieriaus Pijaus 17to ir Napoleono
 Taipgi yra atsitikimų, kada menkas
 mandagumo pažjovas buvo poristatė
 nutraukimo svarbių derybų ir net kas
 dalies karų. Pavyzdėini kavas tarp Ri-
 zijos ir Francūzijos 1859 m. Reik. pa-
 meti dar kartą, kad tik tikras ma-
 dagumas turi tos galis. Jei kas m-
 dagumo, neduoda, tai anksčiau

veliau jo nestora siela pasirodys aiškiai.

3^a Mandagumas yra nuolatinis lavinimasis dorybėse. Imant mandagumą šioje srityje, jo suvedamos į sąvokas dorybės ir yra ne kas kita, kaip tokios paprastos jėgos lavinimasis. Šios dorybės yra šios: nusizėmimas, kaklumas, susivaldymas, artimo meilė ir jo pagarba.

1. Jei kas nori būti mandagus, turi nusizėminti. Kuris žmogus negali būti mandagus. Pūkybištas, kuris mus savo vidus, anot lentų patarlės: „Pykta od siebia odpycha“. Mandagus dainai turi savo vėmirti, pasitraukti ir parakalin, milderdi vietai kitam; dainai privalo tylėti ten, kur galėtų kalbėti ir t.p. Ją visa gali pūkynti tokie nusizėmimas ir susklus.

2. Nuo susivaldymo proklauro vora tai, kas turi sąryšį su apsirėdymu, laisvymu, tvarka, tvarka ir t.t.

3. Kad mandagumas yra artimo meilės. Išraiška ir joje lavinimasis, tai ta aišku, kas buvo jau pirmą pasąlyta.

Jei mes tik išvėsiamus būsimie mandagumais,
 o mūsų vidus bus tam neatatinkamas, tai iš
 nedus mandagumas, bet jo padėdija. Tai
 be ilgesnių išvystisčių galima suprasti
 kad mandagumas yra laivinimasis dorybe.
 Kaip toms jis iš mūsų reikalavija
 latinio budrumo, savęs pergalejimo, mar
 mimosi, kerros, aukos. Tai visa priduod
 mandagumui vertis; o taip pat ir auklėj
 mui turi didelės reikšmės.

4° Mandagumas saugo mus nuo nup
 limų. Nėkartą mūsų tenka išgirsti tere
 priekaištų, kad staisis ar tas žmogus vi
 netikis; Dievą, nevairuotijas bažnyčion
 neklausas pamokslų, nerūpą prie šv. Jau
 mentis, o gyvenas kaip bet kuris krikščion
 ar net geriau. Klausimas, dėl ko šis žmogus
 nors ir netikis, taip gerai elgiasi. Atsakym
 trumpas: mandagumas salarso jį padorin
 ribose. Terasis tonas saugoja jį nuo dū
 projų, įkristi nuodemen ir salarso jį nuo

padarinių išsivokimus. Kokius tad yra manda-
 gumo: galė, jei netikinti pasaulietis pajėgia išlai-
 kinti padarumo ribose! Kokius tad šlaunų jis gali
 paryti šikinciam ir pilnam kilnius norus jaunū-
 pūkiui, kuro nuosirdiai stengias pasiekti do-
 vylų ir šoualybę! Jis suterxia jo veiksmanus
 su šiuo „patepimo“ ir riantumo, stiprina jo do-
 vylus, duoda jam tam šiuo spindėjimo, kuro vi-
 tyje jo veiksmanus daro puikoniais, paciam gi
 kelus kita pagarba ir meile.

Peržiūrėję mandagumo esmę ir priedartį, ve-
 žiančias mus mandagiai elgtis, patvirtinim
 ir būdus, kuriais galima jis pasiekti.

Pirmasis ir pagrindinis būdas mandagumui
 pasiekti, tai pašalinimas storiėviškumo ir kitų
 mandagumo priedartį. Kaip mandagumas
 ropa išraiška vienos ar keleto dorybių, taip ne-
 mandagumas ir storiėviškumas pacina iš vi-
 eno ar keleto nedoryų papročių. Savymėtliai san-
 tait kartais truputi save atsisakoti kito labui...
 Juknuolis žiūri vien savo garbės, ieško progos

save parodyti, visai nesirūpindamas apie sau-
 tai mandagumą. Tinginys ir nerangus su-
 pasijudina kur nors, kad kam nors padėjus
 pagelbėjus, sunku iš jo iš laukti mandagumo.
 Nėra šitiek ir pilni pavydo ir neapykantos
 nes ką savy turi, tą ir kituose temato; tad
 nori ir nemano koki tai mandagumo kitiems
 rodyti, nebent matyti sau iš jo materijalų net
 Pašalinimui prieštis, pasėmimui nebeloks. Kad
 tad šitai nori būti mandagus, atsidijęs
 su išverme dekaracija su sąvymėse, pūku-
 pavydu, neuršitėkimu, tingumu, patėgumu,
 išsėjimu ir su kitomis panašiomis ydomis.
 Pašalinus iš širdies visas tas ydas, bus pa-
 linta ir svarbiausias nemandagumo prieštis
 jis gi vietoje pradės dygti dorybės su jomis
 gi atsiras ir mandagumas.

Pašalinus iš širdies ydas, naudinga pa-
 žinti deonias, kurie privalo būti uilaxot
 pavieniais atsitikimais. Tos taisyklės yra
 dvejopos: vienos bendros, kitos specijales.

Bendros mandagumo taisyklės yra ne kas kita, kaip tik išvada iš kristiioniškos moralės ir doros mokslo. Pagrindinis tų taisyklių šaltinis yra tas pats, kaip moralės ir doros mokslo, t. y. Evangelijos. Geriau gi jų aiškintoja - Katalikų Bažnyčia. Jos santrauka - tai meilės įsąjima: - Myli tave savo Dievą, labiau už viską, ir artimą savo, kaip pats save. - Ką nori, kad tui darytų, ir tu jiems tą daryk; gi to, ko nenori, kad tau darytų, ir tu kitiems nedaryk. Kas tad yra geras katalikas ir gerai žino savo religijos dešimys, tas taip pat žino ir bendras mandagumo taisykles: širdis jam, tai pasąjima.

Specialios mandagumo taisyklės, nors gautos iš bendro šaltinio, bet atsivėlgiant: šalin, imonų, lūšmų, padėjimų, amžių lygčių ir kt. yra įvairios. Būties didelė klaida išlarinūmiam žmogui nežinoti tų specialių taisyklių, arba jas žinant, prie jų nesitaisyti. Žmones sutverti specialiomis

gyvenimui (homo-animal sociale), todėl
 turi vienas prie kito prisiti, vienas kitą
 pamokyti, pamokyti, paremti, vienu žodžiu
 vienas kitam privalo gyvenimą palaug
 ti, pasaldinti. Kas prie bendrai priimtu
 ir nustatyty mandagumo taisyklių nenor
 taikintis, tas lošty absidkyrelis volq ir su
 disonanzą draugijor gyveniman. Toks rim
 gus ištatyty save pavojun buti nepriemta
 xiai nuteistam. Jis sunkiai galety išpildyt
 savo pašaukimo pareigas ir vargiai absidkyt
 socialiam stovini.

Čionai gali neti užmetimas, kad specialis
 mandagumo taisyklis yra visai netekalingas
 Žmogui užtenka turėti gerą širdį, sveiką p
 tę, tantą ir jis bus mandagus. Taip, kas t
 bet klausimas, pas ką tie trys privalumai ab
 randa drauge? Rebai pas ką! O jei kas iš
 turity juos, tai mandagumo taisyklis zinof
 mas nebūty bergėdrias dalykas, nes jo visam
 gesini pridūoty, visai kitą dimanamę antepat
 Kame tad tas specialis taisyklis raoti?

Tam dalykui yra keletas kudy. Pirmiausia,
reik klausyti draugų, kurie jau yra susipažinę
su pasauliu ir jame užlaikomais papročiais.

Pas juos šale rėdžio galima rasti pavyzdį,
kurus patraukia. Antra. Perditinys nuro-
dymai, pastabos ir net patarimai kartais daug
turi sąryšio su mandagumo taisyklėmis.

Turkiamiečiai ir lenkiamiečiai būdas su žomis
taisyklėmis susipažinti yra knygos. Tėda būtų
jaunam žmogui neperskaityti tų klasiškos
tyrų vienos knygtės?

Sužinojus bendrusis ir specialius mandagumo
taisyklis šaltinius ir susipažinus su jomis,
reik pradėti prie jų taikintis. Įprotis įgaunamas

Literatura mandagumo klasiškos:

1) J. B. Krier. Die Höflichkeit. Freiburg, Herder.

2) H. K. W. Sacrednian. Zwyceraje Towarzystwie.

3) of. Spirydjon. Kodeks Swiatowy.

4) W. Prawidła Obyczajności.

5) K. Skruodys. Laikymosi ir elgimosi taisyklės.

6) N. Nekun storievs.

lix nuolat kartojant pavienius artus. Kad ig
 vos (prot; mandagiai elgtis, reisia nuolat
 toti pavienius mandagumo artus, t.y. vilais
 visur mandagums. Negalima praleisti nei vi
 dienos net progos, kad nerilavimus mandagum

- Nulla dies sine linea. Übung macht den
 ster. Tutta cavat lapidem non vi, sed semper
 cadendo. - Ratintis prie mandagumo rex p
 det nuo pat jaunystis. Tacian ir suaugusian
 žinoqui, ypač monelus cinančiam jauninaiči
 niškad nera vilu pradėti lavintis mandagum

Baigiant ir rašinėli; paržiūrėkim aplink m
 ar viskas yra tvarkoj, ar visur užlaikomas
 mandagumas. Deja, ne! Nemandagumo
 raškus yra daug ir jas galima matyti kiek
 name žinginyje. To ne įrodinėt nereikia.

Įsivylėkim lix truputi; ar tai rode, ar tai sa
 ar refektorijje visur pastebėjime storėivėškū
 ir nemandagumo. Negalima sanyti, kad ne
 dagumu pasižymi lix jaunesnieji draugai,
 netiesa; storėivėvis nebrūksta ir vyresniųjų tal

Ratinximes tač draugai, prie mandagumo

kaip esame nusistatę išmoksi kalbų, ar kasdieną
gimnastikuotis, ar valią lavinti, kaip nusistaty-
kome lavintis mandagume. Fenezūna nė
viena diena neišnaudota!

Alma 10. II. 23m.

M. S.

Atėities darbas.

Malonu buvo žiūrėti, kaip Lietuvoje
prieš karą augo medžiagos ir dvarais turtai,
kaip kilo pramonė, prekyba, ūkis, koniu greitu
žingsniu žengė pirmyn žvilimas. Lietuvos ne-
legalima buvo pačinti, sulygimus juos su kele-
ta metų atgal. Taip staigiai prarydęs kraš-
tas atėityje dar daugiau turė saaidrios vil-
ties. Bet štai netikėtai atūkia viską naikini-
nantis karas; viso dešimtmečio darbas žlugo.
Liena sunaikinta mūsų šalė; prapuola joje
gyvybė, lūnsmumas, žmonėse kilo nebesasi-
kinėjimas rytojumi, staigiai sąxant žengimas
į pesimizmą. Atūka jėnimas, kuriame
prieš karą apsirovėsi tiek gyvybės, energijos
Liena parvaščionis išvylavėtylas: vieni kari-

vājoni, kiti pestrāukia ir motātes tevynis.
 Dar senieji randai sebira neuzlyginti, o stāi ja
 naujās zārdos kyjoja. Ir kiek vargo, kiek triuš
 reiks padēti, kolei tos krašto sielos zārdos
 urgyt. Draugai! ant kieno peēus lai visa
 gula, kam reiks pirmāis karas varyti jo to
 kūs katastrofys? - Zinoma, mums, kurie ren
 gāmes tapti dvasis vadovais ir jo gydytojai
 Sīkējimo ir doros dalykai, jau pries karq
 geronai parripq mūsq liandijq, dabar gi m
 dar labiau, kartais stacīai sīkējimas neap
 kenēiamas. Tai neīsvajota dalykas ir netī
 intelligentis tarpe las atstānna, bet nenartq
 iēina ir prastis artojo lūpys toxie zārdīai;
 nīgai plēšīnai; kaīnyēios nereikia; misios
 kvartai" ir t.t. Lūdmas mintis sukelia toxie
 apsicēiskimai. Nēvienuq proverēia pagalvoti,
 kokis priemonis qriebtis, kad tē vīduotinq
 ligq sulaidxyti. Zinoma, kam daugiau ta
 ri rūpēti, jei ne kunigams, kurie ir gra tam
 pāšventinami, kad gydytys ir gānytys sau
 pavestas aveles ir jas gēlētys ir dvasis su

Tad el čia ir norėčiau pasidalyti su draugais
keleto mintimis, kokius būdu ir kaip geriausia
priėiti prie žmonių, ypač gi prie jaunimo, pa-
žinti jų psichologiją, susidraugauti su jais.
Žinoma, ir pritariu ypač, kad geras, malonus,
lėpinus kunigas gali labai daug padaryti
jaunimo tarpe. Tų jį viršų akys mureiptos,
jo pamokiniams klamo, kaip zero sumanaus drau-
go. Jo malonūs ir meilūs žodžiai, kaip balra-
mas gydo jaunuolių sielų žaizdas. Tokiam
ypa lengviausia patraukti prie savęs mirtis,
o patraukus - patologiancia šėiti: jis taryp, seni-
pozint su jų drasio stoviu, surinoti, kokius
jie turi abiejopus, neaiškumus šneėjimo ir
doro rityje. Pamačius, kas jiems daugiausia
kvaršina galvas, ir kas svarbiausia mūsų širdliui
atsako, turime priirengę linkamus tam
širdliui klausimus, atsargiai uveskime apie
tai kalbą ir tuo būdu juos geriau pažinsime,
o jau pažinus, su atviru priešininu geriau
kovot, žinoma, jei toksis abirantys. Svarbiausias
būdas priėiti prie žmonių - tai brandagus, ma-

loms, līpīnus apiešmas. Īpašs kuomet jaun-
 nas kungas neapņēma priekš pilsas artojielis se-
 mēgā ir nesidrovi jān ranaq paduoti. O k-
 laiciāi nuņemā pagārba ir paritērijimas bu-
 kuris turī tūrnāstis, zīdārus būdā. Tiesa, gal-
 jē ir gērbia, bet gērbia iō kaimis; touz gi ne-
 patvaus priē save, ypāē jaunimo. Tāriam-
 jaunimas nekuomet nebus atvīras. O viens p-
 noris maudu, bet reicia propārditi, kad boji ya-
 labai prasīplatīnusi kunguz tarpe; tā gi ydān-
 kenā ir patiems kungams ir zīmēnēms.
 Draugai, kad atērtis būtz mūsū darbas pa-
 sekmingas, kad mes laimētume, turime prid-
 to stengis dar cīa Seminarijōj būdāmi, ka-
 kiek galint līpīnesnīais, mandāgesnīais
 būti, o pamatysime. Kokie bus pasekmingi
 mūsū darbai ir kokie bus vārdīai touis mūsū
 pasīelgimo. Antraiz elgdānēms mes sējz
 iō Seminarijōs tūojau sugādīnsime savo darb-
 ypāē sīais laizais, kada kunguz autoriteta-
 puola vis zēnupr is zēnupr.

Antras dalynas, kuri noriu cīa patēnyti,

draugiškumas tarp kunigų. Kas iš to, jei
 esant dirėms ar kelėms vartams parapijoje,
 vienam dirbant nori nors naudingą visuomeni-
 ni darbą, kita brudo. Tuomi poptiname
 pačios parapijos, na, žinoma, iš patys neten-
 kame gero vardo. Ši dalyką laisvai labai svar-
 biu (taigi gal kas iš draugų malonis plačiau
 parašyti apie tai, kaip pasielgti su tuo draugu
 gbrukdytoju ir kokios laikyti taktikos). Absi-
 laminime, draugai, kad kaipuric jau nebemilgo
 apleis tuos Seminarijos mūrus ir reiks stoti
 darbininkų eilėn. Gerai, jei pasitarkys gre-
 didinroje parapijoje draugas, su kuriuo galima
 būtų pasitarti tuomet pure bidos ir darbe,
 kes, kai du stas, visados daugiau padarys, bet
 jei pastūrome ten, kur pačiam vienam
 reiks parašius klausimai risti, guldenti,
 iz tuomet nexartą galima gerokai išsiūnti.
 Sed, ar nereiktis tokios dalykus dabar
 taparxalbijimose, ar siame laisrastely pa-
 nagrinėti, juos paaiskinti.
 Reiktis daugiau nagrinėti realų gyvenimą,

su kuriuo, apleidus seminarijos mūrus, reiks susitikti.

Trečias dalykas, tai susivairavimai per atlaides atlaiduose praleidimas laiko. Nėvienas jau esate patimysję laike vakacijų, ką daro, arba ką kalba kunigai apsidę įvairiais namumytais nukrautus stalus. Čia daugiausia kalbama „apie vėką ir apie nišką“. Šių dienų galvos kvaršinančias klausimas, rodos, jis ni imterumuši neinteresuoja. Mat, merlesnis jiems ir idomemis „kalias staliukas“. Argi galėtume ką gero padaryt taip elgdami? Man rodos, geriausia būtų du laiku kruvoj esant aptarti duos dalykus, kad pasician neriekt galvos smūti, kaip čia daryti, kaip parielgti.

„M. L.“ N.

Daugiau patvarumo!

Žmogus - gyvenime kovotojas. Tpač jauno levito dienos privalo būti žymios dvasios

karštygiškumu. Irvairis sugedusios prigimties
palinkimai, ydos - tai mūsų kovos prieštai.

Bet visa tai mes gerai žinom ir, beabejonis,
resnaudžiame. Čia norėsimu priminti vieną
mūsų gyvenimo apsirėikimą, vieną neva ydą,
i kuria mažai, o gal ir visai nereikiama do-
mės. Tai yra blogas rūpas, apsirėikias pe-
simieniu, apatija, dvasios apsnudimu ir t.p.
Ta yda daro daug žalos mūsų mokslui, pri-
rakinama prie menų pilno dienos gyveni-
mo nemalonumų. Nusiminę, surūgę, susier-
kinę vaikščiojame jei pamokos sunkokai duo-
dasi, dal labiau perimiamas spaudžia sei-
di, neįvykus geriems sumanymams ir t.t.
Taip, pasiduodant įvairiems dienos įvy-
kiams, žūdomas yra dvasios jaunumas, laxa-
mas. Taip nyksta energija, darbdumas, selp-
nija valia. Todėl: žmogus tampa „molio
blofikju“... Ir tai apsirėiskia tyliame, ramia-
me Seminarijos gyvenime, kame gyvenama
sulig regulis... O kas gi bus, draugai, pasi-
jūlus audringame gyvenimo sukurėje?...

Koks upas mumsyē gyvuos, kuomet di-
desni nepasisekimai, didesni emūgijai, smū-
tai kris ant mūsų sprando?... Kas tada?
Ar vėl ta pati apatija, nusiminimas?
O gal nusivylimas? Kur tada dingę
mūsų idealai, kur jaunų dienų sumu-
nymai, idejos?! Ir, pasinėrę pragaištinga
me viėndienivokume, dejuodami gėrsime kar-
ėiū gyvenimo taukę...

Tai, rodo, svarbus dalykas. Ir šios min-
ties reikšijās, ne optimistas, bet patyręs
skaudėis pesimiamo širėnylę, drėsta
kvėsti draugus: rimtus optimistus, ku-
pellę. Laikas, draugai, sąnyje auklėti to, ge-
ro ūpio saulutę, kuri netiv mums patiens
cutėis gyvenimū saldinanėis paguodas, bet
lengvins ir mūsų broliū vargingū žėmis kelionū.

Tad jau dabar iprasime nenusiminuriai:
gyvenimū pavidelgti, nepasiduoti gyvenimo nem-
numams ir tvairiems likimo bandymams.

... rivalome, kaip sako Foersteris, patys sa-
ves kėvėti kiekviename atsitikime, darbe

ar aplinxydėje: „gal tam ji mane užklupo,
kad prieštaraudama mano ūpui ir palin-
ximams, išlobulintų siucinus, temperamentą
ir talentus“.

Vienas gyvenimo žinovas yra pasakęs: „Rei-
kia mylėti kliūtis net užsiemimuose“. Mat,
jis, kaip ir nepasiekimais, dar vaicingiau stu-
ma žmones pirmyn, negu slybavty triumfai,
„Kliūtys moko mus nuolankumo, kasdrybės,
didina nepasitikėjimą savimi, rādina ap-
svarstyti sunkstanti klausimus, kurių pir-
miau nepastebėdavom, galop, suterxia ir
susidiprina dvasios jėgas. Be kliūčių ir
priešpuolių žmogus negali atgimti; vien jie
palaiso dvasios jaunumą, daro miškus įpra-
tę, lavina mintis, stiprina valią. Kliū-
tys yra tikra gyvenimo mokykla,“ rašo
Foersteris. O sv. Katriona Seniete sako:
„Narsiam ir nelaimingi priešrai ir laimingi
yra tarsi dešinė ir kairė ranka: jis vieną mo-
kės suvaidoti“.

Čia trumpai pastebėjom gyvenimo kliūtis ir

nepasivedimų naudą. Tad neprivalome joms
 pasiduoti, bet pasinaudoti savo dvasios
 sustiprinimui. Tam gi, įpraskime jau da-
 bar. Nusiminimo, apatiškos tencrimato mi-
 su, veiduose! Jūs esame dar jauni, - tad
 nebūkite seniai! Lėkimas mūsų ramas
 se, - tad kreipkime savo gyvenimo sūry-
 į šviesiąją pusę. Nepasiduokime kenso-
 mingai blogojo upo ydai, bet kovsim-
 m ja! Siedrioj jaunytis dvasioj būna
 mai ir drąsiai žengkime per gyvenimo
 kliūtes ir nepasireksimus!

„M. L.“ J. Kuršius.

Daugiau meilės!

Štai ką savo apie savitarpinę meilę
 Seminarijos regula.

„Salip dorybių, turimio auklėtiniai
 privalo dievui patinti ir viščiūnams pa-
 siduoti, yra taip pat kitų priedermių, su-
 laisytinis savųjų tarpė. Didžiausia t.

priederėnis yra molė, kaip pats V. Jėzus
 inoxydamas apaštalus pasakė: „Jė to pa-
 žins visi, jog jūs esate mano moniniai,
 jei mylėsite vienas kitą“.

Del to visi turi gyventi broliškoje mei-
 leje, vengti nesulikinų ir barmų:

Paanalizavokim mūsų gyvenimą ir
 pasiūrėxim, kaip mes laikomes šios regulos.

I. Rytmėciais visi susirenka: auditorijas
 ir laukia profesoriaus. Vienas profesorius
 ateina veliau, kitas ankėciau. Auxlidiniai
 labai gerai žino, kuris kiek laiko pavėluos
 ir tuo laiku pradeda sėti, „sūrius“ spausti
 ir t.t. Visų ty „sūrius“ objektais dariniai
 esti šio patys pamėglicji asmenys. Kartais
 pats „sūrius objektais“ priverčia „sūri“ spausti,
 o kartais patys spaudėjai pasirenka toni:
 „sūri“ kuris keisčiau ir kitas reaguoja,
 karščiuojasi, pyksta, arimasi. Tuo būdu
 nori padaryti sau savotiška teatro, ar
 „circenses“. Bet toks „sūrius“ spaudimas
 jau yra nenormalus, jau išėjęs iš toni sūrių

ryby. Tai yra dalinai net žiauru.
 Mums juokas ima, o tam visku nemazai
 nervų suerzinama. Žinoma, šitų „sūrius“
 nei iš viso negalima prilyginti prie senoviskų
 Romos gladiatorių (mitynų ar ko kito. Bet
 visgi tai parodo, kad yra kai koki psicho-
 logijos gyslelė, kuri masina žiūrėti; kito
 susierzinimą ir draugtis tuo.

Tas „sūrius“ spaudimas pacina iš gyvo kai-
 kurio asmens būdo ir priimto nuro jūdėti,
 nesedėti apeniūdas. Tas yra tikrai geras ir
 naudingas dalykas, tik tam tikrose rybose
 ir tam tikroji vietoj, o ne aulij prieš pa-
 moną. O ant vieno kokio nors asmens
 uždėti su „sūriais“ tai irgi negalima.
 Jei ne širdies, tai bent regulos balso turin
 paklausyti.

Tai yra vieči, visiems žinomi faktai, o
 yra tokių faktų, kurie visumon neišveng-
 žiūrėti vienas su kitu nenori nei pasiva-
 eiot išesti, o kartais išgirsti, kad tam is t
 girdi rems atspisoti. Viena tik pažuo-

gra, kad šovic atstāžimāi gra labāi ir la-
bāi reti, ir jēi paritāro, šāi paritāro
tār šovic, kuricēms švīrā nekurizē hūti.
II Jēi šīl kalbējōm apie prāzicēngimū
prieš meitē ir draugizkumē, dabār pā-
sūžūirizim! netobulumū.

Bendrai imant, tār auklētiniis, yprā
tār auklētiniis ne vieno ir šo paties kurso,
gra kai konie šalti sandykiai. Arōdo,
karsi jē būty vienas kōtam vērai švētimi.
Šāi, parpēdzini, oš draugu: vienas „pirmo-
kas”, kōtas amstēonūis kurso, išēma šodān
pasivāizēšōti. Vyresnūis klāusia pirmoko:

— Šū, kāo pār jūo girdēti? —

— Nēko... — atāro tas.

— Nēko?... — ir lūpas švēcāupes pridēda: „uhū”.

Ir vēl tyli. Pō šiek lāro, kāo pasi-
rodzēms šnēxi, vyresnūis vēl klāusia:

— O kōkias šāndien pamoka šurijot? —

— Šolūnis, loģikā, istorijā, šovicēis ir
matematikā. — šākaitlinojā pirmokā.

— Uhū! — vēl švēcāupes lūpas švēcāupes

76
nepimokas ir vėl abu lyli.

— Nu, o Seminarijoje ar dar nenusibodo?

— Tai, dar ne... atrako pirmokas.

— Umu, ... o atostogų ar laukiat?

— Laukiu... atrako pirmokas ir vėl abu lyli. Suskambina skambutis, pasisako vienas kitam „ačiū“ ir išsiskiria abu nepatenkintu pasivaikščiavimo.

Del ko taip yra? Ši del to, kad nėra to šilto, jaukaus draugiškumo, nėra bendro, artimo ryšio tarp tų auklėtojų.

Ši to, kas buvo parodyta, neišvengiamai, kad santykiai turi būti sentimentalūs, jaušmingi, pilni, kaip rūšiai savo „melancholizmo fenomenai“. Tai yra antros kraštutinumai, kurių taip pat reikia vengti.

Gerai - laisvės vidurio. Santykiai turi būti nei sentimentalūs nei šalti, bet tonai, kaip tarp padaricos šeimynos narių.

III Lengva gidas protestuoti, daug sunkiau nurdyti, kaip jas gydyti, taisyti.

Delėi pirmojo dalyko, turbūt taip reikia padaryti. Tra šis keli asmenys, kurie dar-
niausia visada „surius“ spauski. Tačiau, pasi-
varžydami, ar šiais progai pasitaikius, pri-
vatiškai pasikalbėjimuose reikia priminti
negratumą ir keismingumą to dalyko, pa-
klausti jo nuomonės apie tai kaip geriau
būtų pasalinti to ydą ir stengtis, taip
saxant, ji pati išrausti i kovą su ta yda.

Persipėti ten pat, kuomet jie „sūri“ spau-
džia, naudos marai bus!

Jei priteiktas patebėti šiuokštoni asmenis,
kuris darčiau su šiais supyksta, ardo savi-
tarpinę meilę, su juo reiktu taip pat pasi-
elgti: nurdyti meilės ir draugiškumo reikalą

Šiame punkte mes nelabai sufiktumam su autorium.
Mums atrodo reikalinga griežtai persipėti net su-
met, kuomet „sūri“ spaudžia, bet, eidoma, tas
persipėjimas turi būti ne nuo vieno asmens. Tam
tikslui vidi, kurie šiais dalykais probinasi, turėta
solidariai savo protestą pareikšti ir tuo sudaryti ai-
šorią viešą nuomonę. Redakcija.

ir jį pati įtraukti į meilės kelimo darbą.

Kad neatšaldžius draugiškumo kitiems, kad neiškirėjus kitiems ir kad nesudarius nenoro bendrauti su savim, reikia pačiam būti mandagiam, švelniam ir kalbingam. Apie mandagumą ir švelnumą jau buvo užtenkamai pasakyta pirmuose šio numerio straipsniuose. O apie lavinimasi kalbingume parašys kas nors kitas.

Baigdamas noriu paminėti tai, kad kas myli, tas yra mylimas, kas su kitais draugiškas, su tuo vėži kiti esti draugiški.

P. Štutis.

Vakacijos ir mes.

Gal nieko taip labai mokslivis nelaukia, kaip vakacijų. Mat kasim ką jos su savimi meilauš, malonauš atnešas. Kiekvienas jų prisiminimais subėkia draugumo, pašilprina darbe, subėkia kantrybės. Ir

labai teisingai: kelias mėnesius anksčiau mo-
cyplos rumuose, ant "nygės" išbuvus, ar gi ne-
reikia parūšėti. Kaip kiekvienas monšteris,
taip ir mes, draugai, vasacijos atėjimui
ir jų laukiamie. Jau keletą savaitės prieš jas
mes jų atmosfera pradedame kvėpuoti.

Pradėda skaitymas kiek dar bruo savaitės,
pažinti - kiek dienas ir t.t. Štai ir senai
lauktos vasacijos. Jaunas devintas splančėia
Seminarijos mūrus ir vartuoja pas myli-
mus tėvus. Parvašiuos į ramus kaimą,
randa daug paguodos, atgairių savo parar-
gusią doarį, pasilsi. Bet taip toki orbi sil-
luose tėvų namuose. Pasirodymas jauno
Seminarijos auklėtinio viešame gyvenime, su-
sivimimui, draugijai ir tam panašiam
santykiui su kitais žmonėmis, yra jam
tiesiog mėginimo kanonis. Čia tik naujos
sultanos saviviskas parjėta, ko jam dar
prie silčiamu tikalo reikia išyti, ko trūksta,
kas reikia laisgti.

Jėbrukes ir pasaulio, šie dar trumpai pažy-
 venai šovimprisoje, o šaciau jau dar pasaulis
 taip kėtomiznas atrodė. Kėxodėnas kėngsnyz
 i gyvenimz dabar tau primena, kad tu jau
 ne kas, kvomi seniau buvai, dang nas tau
 nebedėnna, nemėclė. Kėcia gi to vėzo prie-
 šaciu, nas vėzo tai doro? Tai savo šitaniai,
 drangas drauzė. Jė pamatė, vėni zėvėda-
 mi dšėangiasi: - Turėime gery, smazė au-
 nizė! Paktė jam dėve! - O, taip tocia
 zėdėciai paguostėm mūis jamuoli, kėia
 jam drėvo ir vėlėis priduođa! Jė norėly
 kvostėciaunia vanaojas švėdė ir panavėis
 patėmijimuz klauoyli. Deja! ne vėri taip
 prielankiai i tutanz zėvė. Tai mūis
 švėjėmo prėisai - bedėvėiai. Tutanz vėlėjas
 amuo, tai dėdėciausia jė prėisai.

Nėrėvėgiamuoc tu jais santykimoz i mū-
 is levito ausis, vėtoz amy minėly mē-
 lonis, gairvinanėis zėdėis atėmūia: - Nė-
 ra dėvo, nercėia švėybor, natalėis bi-
 kyba atgyvena savo amuziat p.

Ir negaus dar; nors ams lupis taip kalba
 bet širdis jo tamo: - Palauk, paskūvosi, eis
 čia, pasirodys ką tu ten išmoksi, ką tu
 išrai... Čia vil ateina mūsų draugau-
 liui mūdži, kaip šintz kartz geriau šū-
 davo... ~~šūnaušiu~~ šūnaušiu vauašionis
 viešeti. Pata, kūdavo, eis, varūnok, kur
 nori, niekas tavz nevėnakinėjis. O da-
 lar kaipi dedai?! Ar visiomz taip šūn?!
 širdis jam atviro, kad ne galas. Tai šūn-
 tai prieša meli novas pirošionz. Panellis
 jz, rėšėria sulėsti šū pirošė stoli'z kovz,
 su juo šūnėdėtis. Nesulėdėti šū šūnėti,
 nepanelde pūšėnda, šūnėz dēdēli gidz ir
 pašion ir savo vicunėcėmėms.

Ne to mūsų levidos negalėdiz šūnėdėti.
 Vėtat staja; novz su vėlėmėtu vėpūolėka.
 Bėšėbionis šūnėdėti jz savo priešz šūnė-
 lius ir šūnėdėti jz mairėn, jz šūnė šūnėdėti
 nekardz šūnė pūšėdėti, nekardz pūšėdėti
 ir gėliar abūnėdėti (šūnėdėti mouszė ašie

liudybę, ir ją liečiamėjų klausimų kruščio-
 nišką išrišimą. Be to, sunku apsiginti.
 Vienas mūsų draugų, abraziavos, po vara-
 cijų; Seminariją, tarp kitko, taip išdėstė:
 — Mane, mano, praėjus vakacijų aiškiai pamo-
 xino, kad reikia daugiau teologijos pari-
 monyti. — Kitas vėl sako: — Kaip mane
 nušlypo Evangelijis autentikuose klausimais,
 tai šio bežiūrint mintimi išpaudyti vėjų
 introdukcija, kad surašius taip netikėtai
 atakos atėjimui. Galia parodyti, sako,
 kad visi parisenė laimėti. Galia, pri-
 dūrė, nufildes priešą, ramiai atstovaujanti
 su jiomis.

Brangūs Draugai, iš to matyti, kad mū-
 šis gyvenime vakacijos tai ne juokai. Atmuo-
 kama per vakacijas netis pasibėgi, bet ir
 išmėginti savo žinias klegato turtingumą ir
 jį gyvenime pritaikyti. Jeras susipari-
 nimas su kuziančine revolucijine kunigo
 kovo gyvenimu! Kunigais budami ne-
 begalicime, kaip dabar, šiuose senose

mūrope nuo visokių priekaištų ir pasaulio
triukšmo pasislėpti. Reikės stoti į atvi-
rą kovą. Panašūs apsirėdžimai bus mūsų
kasdieniniai atsitikimai.

Daug nuveiksime, daug gero Bažnyčiai
ir savo kraštui padarysime, jei busime
šlapijai mokslu apsidarvoję. Bet šian-
diena negalima negalima kunigo prūder-
muis pildyti. Ustat grėbimes mokslu!
Dar nevelu. Šeš pirmus metus esame
seminarijoj, ne vienas ir vakacijos turėjome.
Jose parinome, kas pas mus tuo žvilgsniu
labiau šlubuoja, kas reikia gydyti.

Bet reikalinga būti ne vien šiuo žodžiu
apostalu, bet ir savo paridėjim šviečti
kitiems. Šiandien mūsų priešai gaudo
kiekvieną mūsų neatsargų žodelį, fi-
nija neatsargius žingsnius ir pasakui
viza tai kelius rykus padaugines den-
giasi tikintieji angel mūsų visokerio-
pai pareminti, kad žmones nustotų
tikėti kunigo žodžiams. Tais stengki-

mes ir per vakācijas ar tai patys berilavin-
dami, ar dirbdami naidīga darby xovioj
nors draugioj, ar šaidamies nezinmirsti
ir dovarinio šohālinimori. Atsimināme, kad
nēra mēro lengvemio kaij nūo kalno mui-
rieti, bet xiek vargo reixia padēti, kol ant
jō uixopime.

"M. L."

Jau Prityris.

Jumoristiskos skrypius.

Pypki.

Oi pypkeli mano,

Kaigi tu skani,

Kad vērns tu dūmanis

Net praxpt gali.

Amānais ēcilpk, cibuxā-

Neatrigardausi!

Fix neimx jō dienu -

Tvoj parups razauti!

Mat, ko imagui reixia

Šonielas tuoj dēti:

Saldā - pypki naxci

Pētū, uixadus.

Jei šiti eseni zinojys

Kame rutinai -

Pakku pasirodyt:

Šneci sau, rixai.

Bet, jeigu numirus
Mums prisis kadant,
Milijonais metus
Pyptis neragant,

Ką tuomet bevcikame?
Larę, kur padėt?
Jug i pyptis dievas
Neduos nei žūrēt!

Refektoriuje.

„Audiant!“ misūno abristojų gale stalo
dėiakonas. — Audiant, audiant, acced...
acc..., au..., au...!“ — pradėjo kaupti vietas
refektorius laip smarvici, kad nors aiuris
nosikis ir beje ir refektoriaus. Tarnaste
išėjo ir virtuvės galog pasišūreti ar ne-
susipūsti kar, ar neuseldęgi refektorius, bet
mieno tonio nepamačius, nulindo vil atgal
virtuvės kavos poldi. Žvirblis, lupidamas
palei langą, nuigomdo ir, nenokridęs aiit
svoros, pradėjo barmingai čirskėti. Kad
virtuvėj išigomdusi palindo paruočin, pa-
cion tamsiacion kertin ir lauki kas gi čia
dabar bus.

Po nekuriu laiko kaimimas nutilo ir džia-
konas apskelbia, kad vidi šinsamai apšildu

su diuona, kad nepalikintų nugraužtų duonos gabalų ant stalo.

— „Papasuoli kelnis 222 numerio. Kas turi prašau sugrąžinti man“ — skelbia atsislojęs kitame refektoriaus gale kai koks autrokas.

Po jo stojasi kitas ir sako: — Kairėniam būdu pas mane atvirado kelnis 222 numerio; kas jas atnešė — prašau atsiimti. —

— Tuojau po pietų prašau chorą susirinkti! didžiųjų salę! — skelbia chorvedis.

— Neikit, jis tyčia sako! — atrodė kitas.

— „Audiavit!“ rėkia dar vienas juokdarys pirmokas, — „jūs klausykit, aš tylėsiu!“

Dar didesnis klegerys ir užimtas pasidaro refektoriuje, dar giliau pselenda kate pasuolin, žvirblis net iš nuo tvarto nusigovirdes nuskrenda, o tarnauti pasizūrijus per langą nusijuokia ir vėl pasimusi kavo kavą pilip arbatinim.

Juoras Žvirblis-Katė.

51

Pupkoris, bloko, makorkos
francijas poridis, rezolucija ir jos
realizuoti.

Karim kada, karim kas, karim kur, karim
kaip susiorganizavo dirbti ir rezalauti
daugiau naturalumo, kad, pavyzdžiui, dū-
mai rūkty iš kamino, o ne iš burvos.

Na, bet visa bėda tame, kam yra
visiems žinoma, nors ir nelicituviška patarlė,
kad „ant vagies kepture dega“. Šie kai-
xurie ir parante tų susiorganizavimą, kaip
ofensivą prieš juos... O prieš ofensivą
gi gintis reikia, o kovą laimi tik orga-
niuotė. Tadėl tulas policijas Galmas
(matyt, viusjautriaušis) kviečia savo vien-
minčius centro atstovus tulas policijas
Jemrę, Rukkiuną, Raičtį, Pastę, Pa-
naitį, Klumpiną, Lupstį, Terminą
(tik ne filosofini) etc., išdėsto jiems jų
vėrenimą padėti ir klausia, kas daryt?
O šie, nors atstovai, bet iš baimės nukleido
rankas ir savo dešimčimi burmų, kaip vie-
nu balsu nušuko: „Tai ką gi? Nuo aukštu-
mų xariant neįstengiam, tad ir neverta,

beliēka nūmileisti (zēmuemas ir gindis
is apkasu 1000 metru gēlumuoj...

Negirdēlai pasopratino pēlētis Pabnas
tonia vienmēnēu, tantika, ir pasmerkda-
mas jiv, saxo: „ Oi, vyrai, vyrai! gē-
da mūcu cibukams, gēda goldmūd-
Aucams. Kā gi pamānys apie mūs mū-
su garbis variai: Jaelis, Br. Salomonai,
Zefizas etc.”

Bet atstovai nenūkarishejo, tin visā
kontrofensivos mandataq pavedē pēlētēim
G. dedixuodami jē maršalo laipenim
su neapribotomis, tiešing diktatorisko-
mis teikēmis.

Maršalas G. vykindamas mandataq, paskel-
lē kontrofensivā. Tam timelui ištaukia savo
dūmaburnius is 1000 zēmuemas apkasu, is-
rykinoja ir pēlā dūmus, rālpus i priēšo ofens-
ivā, laikindamas i miestus: Celija, Karitorija,
Profesoriumkija etc. Pasexmes dar nezīnoms,
nes dūmai labai gausēis ir tēsti-nesimato. O is
maršalo veido pasexmēis, taippat nesuprasi, nes jē, ka
paprastai, pajuodaves, smirauces, dūmais vārēkes..
Kai dūmai isziblaškys-pamatyēim pasexmes...

Pypkoris, bloxō, maxorkos, fraxējōs, sūrelo
G. Cibukas

< Skelbimas >

Draugai!

Gerai atsimenu, kaip šiuo metų iv. Tomo šventę
 ir gerb. prof. B. Čisnio pasveitę. Neįsėdilo iš at-
 minties gražūs iv. Tomo gyvenimo bruožai,
 negali išdilti ir, turbūt, neišdils gerb. Melegento
 parašiniai: turint prieš akis Angeliškojo
 Daktaro jubilėjų, linkamai iš anksto apie jį
 pagalvoti, prisiengti. Nedvejolima, kad visi
 atsimena, kurie tai buvo parašiniai. Ir
 štai, kas axstina iš budino draugų tarpe
 šį sumanymą. Gerai žinome, kad mūsų
 literatūra dar labai jaunutė, kad, bendrai
 kalbant, ji toli nuo kitų turimos literatūros,
 o apie pavienias mokslų šakas — nėra nė kalbos.
 Negeriau slovi ir mūsų dvasinė literatūra.
 Kiek ji, kaip apimanti visokio išsilavinimo žmo-
 nes, turėtų būti plati, kiek ji pas mus dar
 tebėra siaura; mes apart kelis knygučius, ne
 turime nieko paduoti iš dvasios gyvenimo in-

54

telligentui, o sadičėiai irgi nedaugeliu te-
sistėiaugia.

Kas gi ta spraga užpildys? — Ne kas ki-
tas, kaip tik tie, kuriems rūpi arba turi
rūpėti sielos reikalai. Deja, šios dienos agy-
stovo spiria mūsų sielos vadovus daug ja-
jėgų pašvėsti mokslu, visuomenės veikimo, li-
teratūros politikoj, net medicinos aktualiams
klausimams; dvasinio gi turinio knygos patie-
kamos, matyt, geremiems laukams.

O tas liukumas būtinai reik užpildyti. Drau-
gų tad tarpe ir kilo mintis pasistengti tą spra-
gą užpildyti. Je manoma, kad tai bus geriau-
sis sv. Tomo jubilėjaus sutikimas.

Mūsų tarpe yra gana žymūs rašytojai, me-
ginamieji, nors dar ir nedrąsiai, valdyti plunks-
nų. Sveikintinas apsišvėsimas! Reikia lin-
duoti jami liukamą parraipą, nes labai dar-
nai esti, kad pradėdantieji toje diuvoje daug
jėgų išaiškvoja niekam: rašinėja arba verčia
nėkokios vertės dalykėlius, kas reikty pastebėti
ir apie mus.

Paritarus tąd tuo klauzinum, sudaryta
tam tikslui kelis draugus komisijėli, kuri
ir pasiėmė tuo reikalu rūpintis. Manoma, kad
tam mes galėsimė lengvai, gerdaug nesipaaukdiant,
panaudoti mums skiriamas vasaros atodogas.
Komisijos kalletasi su šv. Kazimiero draugija (per
pr. M. Dambrauską) ir ji priėmė mūsų pasiūlymą
atpaauzdinti. Komisija iš dalies jau tarėsi, ir prie
progos laisvi, su tos vities dalykus žinovais, kurie
nurodėly, kas pagamintina, kas verstina. Mulo-
viai prašoma taippat draugus, kurie nori san-
darbininauti arba turi gerus patarimus, - kreip-
tis į komisija.

Darbo pradėiai komisija jau yra šį tą nuam-
čiui. Keli draugai jau yra apsiėmę. Taip
pasiūmta pagaminti, pasinaudojant, kiek
galima, šv. Pranc. Sales. "Flotea", Pelceraro
"O doskonalosėi", Mucho ascetinos vadovėliu,
Rodriguez'o [apie lobūlybę], einant vidurim:
nei perdaug specialis (kaip Mucho), nei persiau-
ra - Dvario Gyvenimo vadovėli. Paimta
taipgi išversli labai graius Bougaud'o vei-

kalas - sv. Monina. Tra ir kitų pasirašė-
 jusių versli. - Šie dar kol kas nemustatyta
 kokius dalykus. Manoma išvesti sv. Augus-
 timo dalykėlius, kaip „Soliloquia“, „Confessio-
 nes“.

Knygutes bus leidžiamos mažiausiu vienoniu
 formato, kad sudarius atskirą bibliotekėlę
 à la „Jaunimo Biblioteka“. Vardo deliai dar
 nemustatyta; numatoma: „Nevystančių Turty
 Biblioteka“. Visais reikalais galims kreiptis
 pas dr. R. Blazį.

Reikia manyti, kad gerys norų ir pasiry-
 žimo mums nestigs, nes šis dalykas ir mums
 patiems labai reikalingas. Tad ! darbu !

Komisija: R. Blazys,
 J. Lomanas,
 St. Gruodis.

Leidžia ir redaguoja, tam tikra Komisija.

Redakcijos adresas
 I Rūmai, N° 22.